

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně senátu JUDr. Jany Knotkové, soudkyně JUDr. Kateřiny Kodetové a soudce Mgr. Zdeňka Váni ve věci

žalobce: ██████████ J ██████████ P ██████████, ██████████, IČO ██████████
soudní exekutor Exekutorského úřadu Praha 5
sídlem ██████████
zastoupený advokátem JUDr. Petrem Voříškem, Ph.D., LL.M.
sídlem Přístavní 321/14, 170 00 Praha 7

proti
žalované: **Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti**, IČO 00025429
sídlem Vyšehradská 16, 128 10 Praha 2
jednající Úřadem pro zastupování státu ve věcech majetkových, IČO 69797111
sídlem Rašínovo nábřeží 390/42, 128 00 Praha 2 – Nové Město

o 383.700 Kč s příslušenstvím

o odvolání žalobce proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 27. srpna 2019,
č. j. 19 C 243/2017-132, ve znění opravného usnesení ze dne 31. ledna 2020,
č. j. 19 C 243/2017-150

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se ve výroku II. o věci samé potvrzuje.
- II. Ve výroku o nákladech řízení se rozsudek soudu prvního stupně mění jen tak, že výše náhrady činí 38.881 Kč, jinak se v tomto výroku potvrzuje.

Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Rejentová.

- III. Žalobce je povinen zaplatit žalované na nákladech odvolacího řízení 300 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem (ve znění opravného usnesení) soud prvního stupně výrokem I. uložil žalované povinnost zaplatit žalobci úroky z prodlení ve výši 9 % ročně z částky 383.700 Kč za období od 12. 7. 2018 do 30. 8. 2018 a to do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Výrokem II. žalobu o úroky z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 383.700 Kč za období od 18. 11. 2016 do 11. 7. 2018 zamítl. O nákladech řízení rozhodl tak, že žalovaná je povinna zaplatit žalobci na jejich náhradu 51.174,40 Kč k rukám zástupce žalobce do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku (výrok III.).
2. Stalo se tak v řízení, v němž se žalobce domáhal zaplacení částky 383.700 Kč jako škody, která mu vznikla v souvislosti s nezákonným rozhodnutím Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 3. 11. 2010 sp. zn. [REDAKCE] a Městského soudu v Praze jako soudu odvolacího ze dne 12. 4. 2011 sp. zn. [REDAKCE] (dále také „nezákonná rozhodnutí“ a „původní řízení“), kdy bylo žalobci (tam žalovanému) uloženo zaplatit společnosti CSABI s. r. o. (později nesoucí firmu Tabej underhorse s. r. o., dále jen „Společnost“) částku 279.872,55 Kč s úrokem z prodlení a na nákladech řízení 11.200 Kč. Žalobce tuto povinnost splnil dne 20. 4. 2011 zaplacením částky 383.700 Kč (dále „jistina“). Rozhodnutím Nejvyššího soudu České republiky ze dne 2. 4. 2014, sp. zn. [REDAKCE] byly rozsudky shora zrušeny a věc byla vrácena k dalšímu řízení. Následně došlo ke zpětvzetí žaloby Společnosti a řízení bylo usnesením ze dne 5. 11. 2014 zastaveno. Společnosti (tam žalobkyni) bylo uloženo zaplatit žalobci (tam žalovanému) na nákladech řízení částku 103.528,40 Kč (dále „náklady původního řízení“). Podle žalobce doručením rozsudku Nejvyššího soudu České republiky odpadl právní důvod plnění a na straně Společnosti došlo k bezdůvodnému obohacení. Žalobce vyzýval Společnost k jeho vydání, plnění však nebylo vráceno a navíc bylo zjištěno, že Společnost je nemajetná a pohledávka za ní je nevykonatelná. Žalobce proto uplatnil svůj nárok na výplatu uvedené částky u žalované podle zákona č. 82/1998 Sb. Žalovaná poukazovala na to, že stát je v pozici tzv. posledního dlužníka, nakonec v průběhu řízení žalobci dne 31. 8. 2018 částku 383.700 Kč uhradila. Z důvodu zaplacené jistiny bylo řízení v tomto rozsahu zastaveno usnesením ze dne 19. 3. 2019 a předmětem řízení zůstal nárok na zaplacení zákonných úroků z prodlení od 18. 11. 2016 do 30. 8. 2018.
3. Soud prvního stupně vyšel ze zjištění, že došlo k vydání nezákonných rozhodnutí, která byla následně k podanému dovolání zrušena. Mezitím však žalobce plnil jistinu Společnosti podle původních rozhodnutí a po zrušení nezákonných rozhodnutí žalobce uplatnil vrácení jistiny jako vydání bezdůvodného obohacení proti Společnosti v dalším řízení, jistina mu v dalším řízení byla přisouzena, avšak v exekučním řízení přisouzená jistina nebyla vymožena pro nemajetnost Společnosti. Žalobce uplatnil nárok na zaplacení jistiny u žalované poprvé dne 17. 5. 2016, a to za situace, kdy exekuční řízení vedené proti Společnosti o vymožení jistiny nebylo skončeno. Po skončení exekučního řízení zastavením exekuce pro nemajetnost povinné Společnosti žalobce opětovně požádal o náhradu škody dne 11. 1. 2018. Žalovaná jistinu uhradila dne 31. 8. 2018.
4. Soud prvního stupně věc posoudil podle příslušných ustanovení zákona č. 82/1998 Sb., dále jen OdpŠk, a uzavřel, že prvotní uplatnění žalobce u žalované bylo předčasné. Důvodnou shledal až druhou žádost, neboť až po skončení exekučního řízení zastavením exekuce bylo postaveno najisto, že žalobce má řádný nárok na zaplacení pohledávky za státem jako za posledním dlužníkem. Žalovaná se dostala do prodlení s úhradou předmětné částky až po uplynutí 6 měsíců

Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Rejentová.

od podání druhé žádosti, tedy až dne 12. 7. 2018, a v prodlení byla do zaplacení jistiny dne 31. 8. 2018. S ohledem na to soud prvního stupně přiznal žalobci úroky z prodlení z žalované částky za dobu od 12. 7. 2018 do 30. 8. 2018, a to podle § 1970 o. z., zatímco ohledně zbytku příslušenství za dobu od 18. 11. 2016 do 11. 7. 2018 žalobu zamítl.

5. O nákladech řízení rozhodl podle § 142 odst. 3 o. s. ř. za použití § 146 o. s. ř., když rozhodnutí o částečném zastavení řízení vycházelo z pozdějšího chování žalované a žalobce byl neúspěšný jen v nepatrné části svého nároku. Při stanovení výše náhrady uvažoval 4 úkony právní pomoci s odměnou po 3.100 Kč (evidentně jde o nesprávný mylný údaj, správně má být uvedeno 9.860 Kč), 4 x paušál po 300 Kč, DPH a soudní poplatek 2.000 Kč, celkem 51.174,40 Kč.
6. Proti tomuto rozsudku (po opravě rozsudku usnesením uvedeným v záhlaví rozhodnutí pouze proti zamítavému výroku II. o věci samé) podal žalobce odvolání. Nesouhlasil se závěrem soudu prvního stupně o tom, kdy se žalovaná dostala do prodlení. V této souvislosti namítal, že se domáhal vrácení jistiny vůči Společnosti žalobou ze dne 2. 5. 2016. Již dne 12. 5. 2016 však obdržel sdělení soudního exekutora JUDr. Milana Suchánka, že se v exekuci vedené proti Společnosti pro vymožení nákladů původního řízení (dále jen Exekuce č. 1) nepodařilo dohledat žádný postižitelný majetek. Již tímto okamžikem bylo zřejmé, že i jistina je nevyžáditelná a proto byl žalobce oprávněn uplatnit svůj nárok na náhradu škody vůči státu, což také učinil dne 17. 5. 2016, a to nikoli předčasně. Požadavek vést proti primárnímu dlužníkovi další zjevně bezvýsledné exekuční řízení je podle odvolatele přepjatě formalistický. Trval na tom, že k prodlení žalované došlo již 18. 11. 2016 a navrhl, aby odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně změnil tak, že žalovaná je povinna zaplatit žalobci do 15 dnů od právní moci rozsudku úroky z prodlení ve výši 54.995,81 Kč (což je 8,05 % ročně z jistiny za dobu od 18. 11. 2016 do 30. 8. 2018).
7. Žalovaná navrhla potvrdit rozsudek soudu prvního stupně jako věcně správný s tím, že žalobce předběžně uplatnil nárok na náhradu škody způsobené mu nezákonným rozhodnutím již dne 17. 5. 2016, tedy pouhé dva týdny po podání žaloby dne 2. 5. 2016 proti Společnosti (aktuálně již vymazané z obchodního rejstříku), kterou se domáhal zaplacení pohledávky z bezdůvodného obohacení. O této žalobě bylo rozhodnuto zamítavým rozsudkem Okresního soudu v Ostravě, č. j. [REDAKCE] ze dne 19. 9. 2016, který byl následně změněn ve prospěch žalobce rozsudkem Krajského soudu v Ostravě, č. j. [REDAKCE] ze dne 10. 2. 2017. Poté byla na základě návrhu žalobce k vymožení přisouzené pohledávky vedena exekuce JUDr. Milanem Suchánkem (dále též Exekuce č. 2), která byla zastavena usnesením soudního exekutora ze dne 1. 12. 2017, č. j. [REDAKCE]. Teprve tehdy bylo postaveno najisto, že konkrétní pohledávku žalobce ve výši 383.700 Kč nelze vymoci a že nastupuje odpovědnost státu z pozice tzv. posledního dlužníka.
8. Odvolací soud přezkoumal ve smyslu ustanovení § 212 a § 212a o. s. ř. napadený rozsudek i řízení, které předcházelo jeho vydání, přičemž v souladu s § 214 odst. 3 o. s. ř. rozhodl bez nařízení jednání, neboť odvolání bylo podáno pouze z důvodu nesprávného právního posouzení věci a účastníci s tímto postupem souhlasili. Odvolací soud shledal, že podané odvolání není důvodné.
9. *Podle § 5 OdpŠk stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu, která byla způsobena a) rozhodnutím, jež bylo vydáno v občanském soudním řízení, ve správním řízení, v řízení podle soudního řádu správního nebo v řízení trestním, b) nesprávným úředním postupem.*

Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Rejentová.

10. Podle § 8 odst. 1 OdpŠk lze nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím, není-li dále stanoveno jinak, uplatnit pouze tehdy, pokud pravomocné rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem. Rozhodnutím tohoto orgánu je soud rozhodující o náhradě škody vázán.
11. Podle odst. 3 tohoto ustanovení, nejde-li o případy zvláštního zřetele hodné, lze nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím přiznat pouze tehdy, pokud poškozený využil v zákonem stanovených lhůtách všech procesních prostředků, které zákon poškozenému k ochraně jeho práva poskytuje; takovým prostředkem se rozumí řádný opravný prostředek, mimořádný opravný prostředek, vyjma návrhu na obnovu řízení, a jiný procesní prostředek k ochraně práva, s jehož uplatněním je spojeno zahájení soudního, správního nebo jiného právního řízení, nebo návrh na zastavení exekuce.
12. Z obsahu spisu vyplývá, že žalobce plnil Společnosti na základě rozhodnutí Obvodního soudu pro Prahu 5 ve spojení s rozhodnutím Městského soudu v Praze, která byla později zrušena v dovolacím řízení, částku 383.700 Kč. V původním řízení, které bylo z důvodu zpětvzetí žaloby zastaveno, bylo žalobci (tam žalovanému) přiznáno na nákladech řízení 103.528,40 Kč. Žalobce vyzval Společnost k vrácení poskytnutého plnění dne 14. 5. 2014 a 29. 5. 2014, avšak plnění mu vráceno nebylo. Žalobou v tomto řízení podanou dne 3. 11. 2017 se žalobce domáhá po státu náhrady škody na zaplacené jistiny poté, co neuspěl proti Společnosti s exekucí na vymožení nákladů původního řízení, kdy dovodil, že i ohledně jistiny vůči Společnosti neuspěje, respektive, že případně mu přisouzená pohledávka za ní z titulu bezdůvodného obohacení bude nedobytná. Žalobce podal dne 2. 5. 2016 u Okresního soudu v Ostravě pod sp. zn. [REDAKCE] žalobu o vrácení jistiny proti Společnosti a vyhověno mu v tomto původním řízení bylo až rozsudkem odvolacího soudu ze dne 10. 2. 2017 (dále také „další řízení“).
13. Žalobce dále vedl dvě exekuční řízení, jejichž provedením byl pověřen vždy soudní exekutor JUDr. Milan Suchánek. Pod sp. zn. [REDAKCE] Okresního soudu v Karviné (sp. zn. [REDAKCE] byla vedena Exekuce č. 1 o vymožení nákladů původního řízení (103.528,40 Kč); pověření bylo vydáno dne 6. 5. 2015. Soudní exekutor sdělením ze dne 12. 5. 2016 informoval žalobce, že nebyl dohledán žádný posuzitelný majetek povinné Společnosti. Uvedené informace zopakoval sdělením ze dne 9. 10. 2017 s tím, že dal podnět k zastavení exekuce. Z obou sdělení se podává, že závěr o nemajetnosti Společnosti byl exekutorem učiněn na základě shodných lustrací. Exekuce byla zastavena usnesením ze dne 6. 11. 2017. Exekuci č. 2 (sp. zn. [REDAKCE] Okresní soud v Ostravě; sp. zn. [REDAKCE] vedl žalobce proti Společnosti pro vymožení jistiny (383.700 Kč s přísl.), pověření bylo vydáno dne 10. 2. 2017. Také v tomto exekučním řízení podal soudní exekutor 2. 11. 2017 podnět pro zastavení exekuce pro nemajetnost Společnosti a dne 1. 12. 2017 byla exekuce zastavena.
14. Soud prvního stupně správně vymezil právně významné skutečnosti, správně aplikoval příslušná ustanovení OdpŠk a správně měl na paměti, že odpovědnost státu za škodu způsobenou poškozenému tím, že poskytl bezdůvodné plnění třetímu subjektu, je dána až tehdy, je-li pohledávka na vrácení bezdůvodného obohacení proti třetí osobě nevyžáditelná. Teprve tehdy vzniká nárok poškozeného vůči státu, a pokud jej uplatní postupem podle § 14 cit. zák., pak se stát jako poslední dlužník po uplynutí 6 měsíců od podání žádosti dostává do prodlení.
15. Podle ustálené soudní praxe samotné poskytnutí plnění podle pravomocného rozhodnutí, které bylo následně zrušeno, není bez dalšího bezdůvodným obohacením, které musí být vydáno zpět. V rozhodnutí sp. zn. 28 Cdo 1483/2017 Nejvyšší soud vyslovil tyto závěry: *Pokud na základě povinnosti uložené pravomocným rozhodnutím soudu, které neodpovídá skutečným hmotněprávním poměrům, žalovaný plnil na neexistující dluh, pak žalobci vzniká bezdůvodné obohacení, a to okamžikem, kdy bylo rozhodnutí, na jehož základě bylo plněno, pravomocně zrušeno; tímto okamžikem též začíná běh promlčecí doby*

Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Rejentová.

ke uplatnění nároku na vydání bezdůvodného obohacení. Domáhá-li se vrácení plnění ten, kdo vyhověl povinnosti uložené mu deklaratorním rozhodnutím soudu (případně i jiného orgánu), závisí důvodnost jeho požadavku na okolnosti, zda podle hmotného práva – i bez rozhodnutí, jež bylo následně zrušeno – splnil závazek, který skutečně měl, či nikoliv. Nárok na náhradu škody vzniklé v souvislosti s vydáním nezákonného rozhodnutí mající za následek nabytí bezdůvodného obohacení třetí osobou lze proti státu úspěšně uplatnit pouze tehdy, nedosáhne-li poškozený uspokojení své pohledávky na vydání majetkového prospěchu vůči tomu, kdo jej získal.

16. Jinými slovy řečeno, aby byl dán za shora uvedené situace dán nárok žalobce jako poškozeného na náhradu škody proti státu, pak musí být splněny dvě podmínky, a to 1/ musí existovat nárok poškozeného proti třetí osobě na vydání bezdůvodného obohacení vzniklého z důvodu plnění podle nezákonného rozhodnutí a 2/ zároveň proti třetí nemůže být takový nárok fakticky uspokojen. Ke vzniku nároku poškozeného na náhradu škody proti státu pak musí být splněny obě podmínky současně.
17. Otázkou v této věci zůstává, zda a k jakému okamžiku byly v tomto případě naplněny obě podmínky, neboť teprve splněním obou podmínek vzniká nárok proti státu a neplní-li stát takto uplatněný nárok postupem podle ustanovení § 14 OdpŠk, může se stát dostat do prodlení.
18. V tomto smyslu je potřeba posoudit, zda bylo třeba vést další řízení proti Společnosti, resp. Exekuční řízení č. 2, aniž by šlo o nežádoucí přehnaný formalismus ve smyslu závěrů Ústavního soudu (viz sp. zn. II. ÚS 1667/12).
19. Odvolací soud v této souvislosti připomíná závěry Nejvyššího soudu, který ve věci sp. zn. 30 Cdo 139/2019-127, dovedl, *že pokud byla nemajetnost primárního dlužníka spolehlivě prokázána, nebylo by možno podanou žalobu na náhradu škody vůči České republice považovat za předčasnou a zamítnout ji tzv. pro tentokrát. Není-li v případě prokázané nevymahatelnosti bezdůvodného obohacení potřeba bezpodmínečně trvat na vlastním podání žaloby o jeho vydání (a na navazujícím pokusu o nucené vymožení téže pohledávky), pak ani podání žaloby tzv. „s opatrností“ nemůže být přičítáno poškozenému k tíži, a to ať už žalobu podal (např. z důvodů optimalizace svých daňových povinností) s vědomím, že v budoucnu přiznanou pohledávku reálně na přímém dlužníku nevymůže nebo v případě, kdy okolnosti svědčící o nevymahatelnosti pohledávky vyjdou najevo až v průběhu řízení o takové žalobě.* Jinými slovy, pokud je z okolností případu předem zřejmé, že je přímý dlužník (obohacený) nemajetný a že vedení dalších řízení vůči němu by bylo neúčelné, neboť by se žalobce ani částečného uspokojení své pohledávky fakticky nedomohl, pak v takovém případě judikatura na uplatnění pohledávky vůči primárnímu dlužníku netrvá, neboť by šlo o pouhý formalismus vedoucí mimo jiné právě i ke vzniku zbytečných nákladů řízení.
20. Odvolací soud má za to, že okolnost, že Společnost je nemajetná a případná pohledávka žalobce za ní bude nevymožitelná, vyplývala již ze sdělení soudního exekutora ze dne 12. 5. 2016 v Exekuci č. 1, které se týkalo nákladů původního řízení. Pokud tento závěr dopadal na pohledávku na nákladech původního řízení (103.528,40 Kč), není pochyb o tom, že jej lze vztáhnout i na jistinu ve výši 383.700 Kč. Výsledek Exekuce č. 2 již na tomto zjištění o nemajetnosti primárního dlužníka nemohl nic změnit. Tento závěr však svědčí pouze o tom, že i bez nutnosti vedení dalšího exekučního řízení (Exekuce č. 2) bylo již ke dni 12. 5. 2016 zřejmé, že Společnost je nemajetná a že případný nárok proti ní nebude možné uspokojit. V tomto směru je argumentace odvolatele opodstatněná. Uvedený závěr by však mohl pro odvolatele přivodit příznivější výsledek daného řízení jen tehdy, pokud by byla splněna i 2/ podmínka, tj. byla by nepochybná existence nároku žalobce na vydání bezdůvodného obohacení proti Společnosti.
21. Jak bylo shora vysvětleno, samotné plnění podle (nezákonného) rozhodnutí, které bylo následně zrušeno, neznamena bez dalšího, že osobě, které bylo plněno, vzniklo bezdůvodné obohacení na úkor toho, kdo plnil. V kontextu této věci, samotné plnění žalobce Společnosti podle

Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Rejentová.

nezákonných rozhodnutí bez dalšího neznamená, že Společnosti vzniklo bezdůvodné obohacení, které byla povinna žalobci vydat (vrátit). Existence nároku na vydání bezdůvodného obohacení by byla dána pouze tehdy, kdyby na straně Společnosti nebyl dán hmotněprávní důvod k přijetí takového plnění, a to bez ohledu na vydání nezákonných a posléze zrušených rozhodnutí v původním řízení. Taková skutečnost však byla postavena na jisto až vydáním pravomocného rozhodnutí v dalším řízení, tj. vydáním rozsudku odvolacího soudu dne 10. 2. 2017, jímž byl změněn původní zamítavý rozsudek soudu prvního stupně tak, že Společnost je povinna žalobci zaplatit.

22. Pokud žalobce k existenci svého nároku na náhradu škody proti státu označil rozhodnutí Nejvyššího soudu č. j. [REDAKCE] ze dne 2. 4. 2014 a dále listiny z řízení o vymození nákladů původního řízení (Exekuce č. 1), pak tyto listiny neprokazují (ani se jakkoliv nevyjadřují) k tomu, zda plnění poskytnuté žalobcem Společnosti na základě nezákonných rozhodnutí zakládalo nárok žalobce proti Společnosti na vydání bezdůvodného obohacení, tj. zda existoval, či neexistoval hmotněprávní důvod pro přijetí jistiny Společností.
23. Je třeba uzavřít, že ke dni podání první žádosti žalobce o předběžné projednání nároku ze dne 17. 5. 2016 (ani v následujících 6 měsících pro vyřízení žádosti) nebylo postaveno na jisto, že žalobce má proti Společnosti nárok na vydání (vrácení) bezdůvodného obohacení vzniklého plněním podle nezákonných rozhodnutí, neboť v té době nebylo ukončeno řízení ve věci podané žaloby žalobce proti Společnosti na vydání bezdůvodného obohacení, v němž se otázka existence bezdůvodného obohacení Společnosti, resp. existence, či neexistence hmotněprávního důvodu pro přijetí plnění Společností teprve řešila. Naopak v té době existoval prvostupňový rozsudek ze dne 19. 9. 2016, kterým byla žaloba žalobce v dalším řízení nepravomocně zamítnuta. Teprve rozsudkem odvolacího soudu vydaným v dalším řízení dne 10. 2. 2017 (vyhovění žalobě na vydání bezdůvodného obohacení proti Společnosti) bylo postaveno na jisto, že žalobce má proti žalované nárok na náhradu škody, neboť byly splněny obě shora uvedené podmínky, tj. 1/ existoval nárok žalobce proti Společnosti na vydání bezdůvodného obohacení vzniklého plněním žalobce podle nezákonných rozhodnutí a 2/ zároveň bylo postaveno na jisto, že nárok proti Společnosti je nevyžiteditelný (pro nemajetnost Společnosti). Teprve ke dni 10. 2. 2017 tak vzniklo právo žalobce proti žalovanému státu na náhradu škody založené plněním žalobce Společnosti na základě nezákonných rozhodnutí. Vzniklo-li právo žalobce teprve dne 10. 2. 2017, pak žádost žalobce na předběžné uplatnění nároku doručená žalované dne 17. 5. 2016 byla zjevně předčasná a nemohla založit podle ustanovení § 15 odst. 1 OdpŠk splatnost požadovaného nároku uplynutím 6 měsíců, tj. dnem 17. 11. 2016.
24. Soud prvního stupně proto správně dovodil, že řádné uplatnění nároku bylo ze strany žalobce až podáním druhé žádosti ze dne 11. 1. 2018, která vyvolala splatnost nároku ke dni 11. 7. 2018 (§ 15 odst. 2 OdpŠk), a teprve od 12. 7. 2018 se žalovaná dostala do prodlení. Je tak správný závěr soudu prvního stupně, že žalobce nemá právo na úroky z prodlení za dobu od 18. 11. 2016 do 11. 7. 2018.
25. Odvolací soud proto odvoláním napadený zamítavý výrok II. o věci samé postupem podle § 219 o. s. ř. jako věcně správný potvrdil.
26. Správným je postup i soudu prvního stupně při rozhodování o nákladech řízení mezi účastníky podle § 142 odst. 3 o. s. ř. za použití § 146 odst. 2, věta druhá, o. s. ř., když žalobce v převážné části uplatněného nároku uspěl a má tak právo na náhradu nákladů řízení. Postupem podle ustanovení § 220 odst. 1 písm. a/ o. s. ř. odvolací soud korigoval nesprávnou výši těchto nákladů, když za právní úkon ve smyslu § 11 vyhl. č. 177/1996 Sb. nelze považovat odpověď právního zástupce žalobce soudu, že souhlasí, aby o věci bylo rozhodnuto bez nařízení jednání. Žalobci

Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Rejentová.

tedy náleží 3 x odměna 9.860 Kč za převzetí zastoupení, sepsání žaloby a částečné zpětvzetí žaloby o jistinu, 3 x paušál po 300 Kč, tedy 30.480 Kč, spolu s 21 % DPH 36.881 Kč a se soudním poplatkem 2.000 Kč celkem 38.881 Kč. Jinak tento výrok odvolací soud rovněž potvrdil podle § 219 o. s. ř.

27. O nákladech odvolacího řízení rozhodl podle § 142 odst. 1 o. s. ř. za situace, kdy zcela procesně úspěšná byla žalovaná a vznikl jí nárok na náhradu nákladů řízení ve výši 300 Kč za vyjádření se k odvolání, a to podle ustanovení § 151 odst. 3 o. s. ř. ve spojení s vyhl. č. 254/2015 Sb.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je možno podat za podmínek uvedených v § 237 o. s. ř. dovolání ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení. Dovolání se podává k Nejvyššímu soudu České republiky prostřednictvím soudu prvního stupně. Přípustnost dovolání zkoumá dovolací soud (§ 239 o. s. ř.).

Praha 14. dubna 2020

JUDr. Jana Knotková v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Rejentová.